

Mese

2010 január 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Kedves olvasóim, az ember ínséges id?ben tartalékaiból él. Fogadjákmost ezt a mesét, mit fiaimnak írtam majd' tíz éve.

Hol volt, hol nem volt, Dunán innen, Dunán túl, ahol a kurtafarkú,

csíkoshátú kismalac túr, élt egyszer Róbert bácsi, az öreg erdész. Háza a falu szélén állt, hogy közelebb legyen az erd?höz, és benne kedvenc állataihoz. Egész életében ezt a hivatást ?zte, el is szokott a várostól, nem t?rte a zajt, b?zt, ami ott van. Az egész csúf f?városból egyetlen dolgot szeretett csak, feln?tt fiát és annak családját. Legszebb napjai azok voltak, amikor legalább két-három unokája tartott vele erdei útjaira. Ma is, egy csikorgóan hideg téli napon, újév után egyel, itt van az egész család. Fontos dolga van az öregnek: fel kell töltenie a környék vadetet?it, mert bizony pusztul ám az erdei jószág, ha az ember nem gondoskodik róla ebben a szigorú id?ben.

Korábban kelt, mint a falubéli kakasok. Mi oka lehet, mikor látszólag mindenki alszik? Tudják már a gyerekek is: a lovak bizony hajnali három órakor már nyugtalankodnak, ha nincs ott a jászlukban a reggelijük. Meleg kakaóval, akarom mondani, nyáron gy?jtött ropogós szénával kezdik a hosszú munkanapot. Következik sorban a népes állatsereglet: el?ször a baromfiak, tyúkok, libák kapják meg a kendermagot, utánuk a két vad, Bambi, a nyáron idetévedt ?zsuta (lábát törte, mikor elvetemült rabsicok csapdába ejtették), aztán meg Ödön, a már másfél éves vaddisznó-emse (neki meg az anyját l?tték ki id?nek el?tte lelkiismeretlen vendégvadászok) örülhet a hajában f?tt krumplinak. A többiekr?l, kutyáról-macskáról már majd a kés?bb kel? unokák gondoskodnak. Legnagyobb munkája ezután következik: magasra rakja a szekeret szénával. Ez fiatalabbnak is kemény feladat lenne, de az öreg jól bírja magát!

Róbert bácsi most visszamegy a házba, el?ször magát szedi rendbe. Egész napi, két személyre való élelmüket a konyhaasztalra kikészítve találja, menye gondos háziasszony. Puskáját maga készíti ki, ahhoz nem nyúlhat más, csak ? és Kristóf, az unokák közül nem a legid?sebb, de a legkomolyabb legény.

Fél hatkor lábujjhegyen megy be a vendégszobába. Alig tudja megtalálni a sok szuszogó gyerek között Marci bozontos fejét. A többieken óvatosan megigazítja a takarót, Marcit szelíden megböködi:

-Ébreszt?, vitézem!

-Nyííí... a válasz. De nem sokáig duzzog a legényke, mert amint szemét kinyitja, és felismeri nagypapa bárányb?r bekecsét, rögtön tudja a dolgát. A fürd?szobába már futna, ha az öreg vissza nem tartaná, nehogy zajával felébressze a többieket. Menetkész a kiskölyök tíz perc alatt.

Utoljára az el?szobába kikészített holmikat nyalábolják fel. Meleg takarók a bakra, az elemózsia, és egy, még a nyáron barkácsolt madáretet?, a hozzávaló kis kosárnyi mindenféle maggal, szalonna-b?rrel. Az egészet leteszik a tornácon, és behúzzák maguk mögött az ajtót, mert a lovak következnek, és az bizony nesszel jár.

A befogásnál a gyerek nem segíthet, mert nagy az állat, Marci meg még nincs százhúsz centi sem, és bizony hiába kezes a jószág, de esetlen, mint minden ujjonjáró.

Amikor kifordulnak a ház el?tti útra, Marci visszatekint egy pillanatra: ablakuk meglibben? függönye mögött mintha kócos fejeket látna. Aztán lekanyarodnak a mellékútra, és már az erd?ben járnak. Éledeznek a vadak, de ?k még nem látják: Marci a szénában alszik, nagyapja gondosan betakarta, hiszen még háromnegyed óra is eltelik, míg elérik az els? etet?t.

S ezt már megrakta, mikor Marci kidugta kócos fejét a szalmából. De itt nem szállhatott le, rögtön indultak tovább. Egy órai utazás után nagypapa váratlanul megállította a fogatot. Marcit leszállította, a lovakra pokrócokat terített.

-Most legyél nagyon csendben, és nézd meg, hova teszed a lábad, ne csapj zajt.

Így mentek, a fogatot hátrahagyva, úgy tíz percig. Ekkor látták meg a következ? erdei jászlat, még messzir?l, a cserjék közül alig kivehet?en. És az etet? körül már ott álldogált néhány szarvastehén!

Némi szemlél?dés után visszafordultak, ne várassák hiába a jószágot. Mikor a szekérrel visszatértek, a rakodást elvégezték, Marci is feladatához látott. A bakra felállva, egy alacsonyabb ágra felakasztotta a madáretet?t, jól megrakva eledellel. Mivel még b?ven maradt mag, azt visszatette, hogy menet közben szórja széjjel.

A harmadik, utolsó etet?höz dolguk végeztével, a fogatot ismét hátrahagyva, fordultak vissza. Az öreg ezúttal második puskáját: hosszú teleobjektívvel felszerelt fényképez?gépét vette el?, és az el?bbinél is nagyobb óvatossággal közelítették meg a helyszint. Marci feln?tt fejjel sem fogja elfelejteni, amint szarvasok, vaddisznók és ?zek egymástól néhány méterre békésen falatoznak. Persze közben megtartva az ill? távolságot és er?sorrendet! Róbert bácsi közben remek fényképeket készített az állatokról, és megígérte, hogy Marcinak is ad bel?lük, hogy bevihesse az óvodába, had ámuljon a sok városi gyerek.

Hátralév? útjukat beszélgetéssel töltötték, mert a fiút minden érdekli, amivel nagypapa foglalkozik. Észre sem vette, hogy a patak hídján áthajtva, a kertek alatt, hazaérkeztek. Hátulról hajtottak be az udvarba, ott nagy ribilliót találtak. Az összes testvér és a falubeli komák a kertben hógolyóztak. A csata roppant izgalmasan állott: a Kristóf-csapat éppen most szorította ki hóvárából az "áruló" Miklós-csapatot. De bezzeg vége lett a világháborúnak, amint meglátták az érkez?ket! Valamennyien köréjük sereglettek, ezer a kérdés. De

Marci csak egyet kérdez:
-Megetettétek-e a jószágot?
-H?ha!- Így kiált fel Kristóf -a tekn?c még nem kapta meg járandóságát!
Azzal valahányan vannak, özönlenek be a házba. Itt azonban "csapdába" esnek, anya fogadja ?ket:
-Csizmákat levenni, mars kezet mosni, az ebéd tálalva!
Az asztali áldást már nagypapa mondja, aki id?közben kifogta a lovakat.

Pogány István

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló